

Un nou misteri per a l'Agatha

Un relat de: [ignasicarsícostas](#)

Em trobava jo distret, observant unes falgueres, quan de sobte va sonar el timbre estrepitós del telèfon. Em sap greu confessar que el vaig deixar dringar, fins que la persona que trucava es va cansar. Jo seguia interessat més en el meu jardí, que en qualsevol notícia que em pogués arribar de nou. Quan estava a punt d'eliminar el primer insecte, el telèfon va tornar a sonar... Sense pressa, vaig anar a despenjar-lo amb la intenció d'estar el més desagradable possible amb el meu interlocutor. No eren hores de trucar.

En acostar-me l'auricular a l'orella i abocar un flux i esquerp «Diguem», la veu em va sorprendre i la notícia que l'acompanyava encara més. Era una cosina llunyana. La trucada era per fer-me saber que havia mort el seu germà, i per tant també cosí llunyà meu. A ell feia molts anys que no el veia, sabia que sofria una diabetis molt avançada i, havia de moure's en cadira de rodes. Tot i aquesta discapacitat, encara viatjava cada any a Cuba, on passava una temporada llarga, sense saber ningú on s'estava i que feia. Tot plegat estava envoltat de misteri. Potser algun bruixot el guaria dels seus mals.

Després d'unes quantes frases tòpiques, vaig penjar l'auricular, vaig seure en la butaca i vaig encendre una pipa de bon tabac, cubà, mira per on. Al cap tenia el meu cosí i l'exòtica història d'aquesta rama de la família.

La seva mare va exiliar-se a França i després a Itàlia durant la postguerra. Jo la recordo d'avançada edat, fumadora compulsiva, vestida elegantment i sempre molt maquillada.

Als llavis lluïa un vermell cridaner, però tan associat a ella que no desentonava gens. A Itàlia va conèixer un xicot hongarès, l'Esteve Grunwald, el qual es va convertir en el seu marit. En tornar a Espanya, ell va ser un famós pintor i varen tenir com a fills als meus dos cosins. El meu cosí Jordi va ser qui va heretar l'habilitat en l'art de la pintura.

Sense adonar-me'n, els ulls van buscar el quadre de la paret, signat J.Grunwald. Pensatiu vaig encendre el televisor, en un canal va coincidir que començava la pel·lícula "Assassinat en l'Orient Exprés", l'havia vist desenes d'ocasions, però m'agradava tant que vaig acomodar-me per veure-la de nou.

Tot anava desenvolupant-se com sempre, però per a mi cada pla, cada escena era desconeguda. Expressament innocent, em sorprenia per cada gir del guió, sospitava de tots els passatgers, qualsevol podia ser l'assassí o l'assassina.

Els meus ulls s'escapaven, sense voler, per admirar la lluminositat que el meu cosí havia aconseguit reflectir en el quadre. Un comentari d'una criada o de la seva mestressa em feien tornar a la televisió. El meu cosí havia portat una vida plena d'aventures, era inquiet i ho va ser fins al final igual que els personatges de l'Agatha. La sorpresa va arribar en l'al·legat final del senyor Poirot. Va poder acusar a qui havia tramat l'assassinat de l'home per part de tots els ocupants del vagó, en esbrinar el cognom veritable i clau en l'assumpte, que l'assassina en cap volia ocultar, Grunwald.

«Com podia ser que no m'hagués adonat d'aquesta coincidència fins al precís dia de la mort del meu cosí? Quina classe de broma macabra era aquella?».

Els ulls tornaven al quadre. La meva passió per l'Agatha i la meva estimació a la família, aliades aquella nit en un cognom. Tot era racional però em sentia confós, potser el tabac era massa fort i em produïa al·lucinacions, veia com missatges del més enllà en el que eren simples casualitats. No podia ser, jo no havia cregut mai en aquestes coses.

El so estrident del telèfon a aquelles hores de la matinada gairebé em mata. Vaig despenjar-lo atordit i alhora intrigat per qui podia trucar a aquelles hores.

Una veu pregona va dir:

—Conferència des de Cuba. El senyor Grunwald vol parlar amb aquest número.

Accepta la trucada?

Unes rialles histriòniques, que feien por, em van fer recular fins a caure sense sentit sobre les falgueres. A la televisió corrien els crèdits després d'un escarit «Fi».